

MURAT GÜLSOY

ÂLEMLERİN
SÜREKLİLİĞİ
VE DİĞER
HİKÂYESLER

4. BASKI

♥ can
çağdaş

MURAT GÜLSOY
ÂLEMLERİN
SÜREKLİLİĞİ
VE DİĞER HİKÂYELER

Can ağdaş

Álemlerin Sürekliliği ve Diğer Hikâyeler, Murat Gülsoy

© 2002, Can Sanat Yayınları A.Ş. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2002

4. basım: Haziran 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak fotoğrafı: Levent Küey

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5744-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750757440

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT GÜLSOY
ÂLEMLERİN
SÜREKLİLİĞİ
VE DİĞER HİKÂYELER

ÖYKÜ

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

Nisyan, 2013

Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014

Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016

Öyle Güzel Bir Yer ki, 2017

Ve Ateş Bizi Tüketiyor, 2019

Belirsiz Bir Ânın Kıyısında, 2021

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, *Baba Oğul ve Kutsal Roman* adlı kitabıyla 2013 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü, *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanıyla da 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil, yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

muratgulsoy.wordpress.com

Arda'ya...

İçindekiler

DİĞER HİKÂYELER

Kasiyer	15
Hüthüt Kuşu	43
The Girl From Ipanema	67
Bunak.....	79
Vazgeç.....	91
S.O.S.	107
Geçmiş Zaman Elbiseleri	123

ÂLEMLERİN SÜREKLİLİĞİ

Muayene	141
Başkası İçin Süsleniyorum	151
Odamda Yolculuk	157
Sherlock Holmes Gibi.....	159
Tavşanlar	169
Tutun Kollarımdan Düşerim Şimdi	173
Topkapı Sarayı Soygunu	177
Uzun Yürüyüş	187
Âlemlerin Sürekliliği	193
Mektup	197

DİĞER HİKÂYELER

KASİYER

İkinci kitabım yayımlandıktan sonra birçok mektup aldım. Coğunluğu beni mutlu eden, hikâyelerimden büyük keyif aldıklarını belirten övgü dolu okur mektuplarıydı. Bunun tersini düşünmek de zor. Çünkü, yazılanları beğenmeyen okur, asla oturup da kitabın yazarına “yazdıklarınızı beğenmedim” diye bir mektup kaleme almaz. Çünkü sonuna kadar okumaz. Kendimden biliyorum. Hiçbir zaman beğenmediğim bir kitabı okumakta diretmemişimdir. Zaten okumaya sınırlı bir zaman ayırabiliyorum, bir de bana zevk vermeyen, ufkumu açmayan kitaplarla ne diye oyalanayım? Beğenmedikleri halde okumak zorunda olanlar, eleştirmenlerdir. Onların işi bu. Belki de sevmedikleri kitapların yazarlarına karşı bu yüzden o kadar acımasız davranabiliyorlar. Değerli zamanlarını harcatmış olan yazarlardan bir tür intikam alıyorlar. Bilemiyorum. Eleştirmenleri eleştirmek, hem de bir hikâyenin içinde bunu yapmak, yakışık alır bir tutum değil; bunu bir kalemde geçmek istiyorum.

Mektuplardan söz ediyordum. Yazdıklarına bakılırsa okurların merak ettikleri birçok şey vardı. Fırsat buldukça mektuplarına cevap yazdım, birkaç mütevazı imza gününde ve konuk olduğum söyleşilerde o noktalara değindim. Anlatılan hikâyelerin gerçekte yaşanmış olup

olmadıklarından tutun da, hikâye kişilerinin şu anda ne yaptıklarına dek uzanan, kurmaca ile gerçeklik arasındaki bulanıklıktan doğan bir dizi soru... Bu soruları yanıtlamak zor olmadığı gibi zevklidir de. Bitmiş bir oyunun tekrar anımsanması gibi hoş bir tat bırakır oynayanlar üzerinde; benim ve okurlarımın üzerinde. Fakat bir de yanıtlanması çok daha zor bir soru vardır. Yazma sürecini merak eden okurların birbirinden farklı cümlelerle de olsa sordukları o soru: Bir hikâye nasıl yazılır? O yazma sürecinde nelerin olup bittiği hep bir merak konusudur. İşin gerçeği, benim için de gizemini hep koruyan bir sorudur bu. Yanlış anlamayacağını bildiğim, kendimi düşürdüğüm saf durumla dalga geçmeyeceğine inandığım yazarlara bir punduna getirip mutlaka anlattırırım. Başlı başına ilginç bir konudur. Cevapları birbirine çok benzeş de ayrıntılara indiğimde müthiş farklılıklar olduğunu anlarım. Ne de olsa her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır. Her birine saygı duymak gerekir.

Gerçekten de her birine saygı duyabilir miyiz peki? Böyle soyut konuşunca her soruya tereddüt etmeden doğru ve akli başında yanıtlar vermek mümkün tabii. Fakat somut olaylar üzerinden konuştuğumuz zaman?.. İşte o zaman her şey zorlaşıyor. İsterseniz bir örnek üzerinde tartışalım. Birçok okuyucunun yakından tanıdığı çok başarılı bir yazarın başından geçen bir olayı anlatacağım. Hayır, amacım dedikodu yapmak değil, sadece bazı gerçekleri göz önüne sermek.

Olaylar bir kitabevinde başlıyor. Konumuz kitaplar, yazarlar, hikâyeler olunca bunda bir tuhaflık yok tabii. Kahramanlarımızın adlarına gelince... Dilerseniz gerçek kimliklerini kendime saklayayım. Çünkü, her ne kadar yüksek bir ideal uğruna bu konuyu tartışmaya açtığımı belirtmiş olsam da, kötü niyetli birtakım insan beni kışkırtıcı ve çekememezlikle suçlayabilir. O yüzden hi-

kâyenin kahramanlarının adlarını değiştirerek anlatmak istiyorum. Hatta mekânı ve ülkeyi de değiştirsem daha rahat ederiz sanıyorum. şimdi kitabevi dedim ama okuyucu merak edecektir. Bu kitabevi nerededir? Kitabevinin bir adı yok mudur? Nasıl bir binanın içindedir? Bu soruları sormak çok doğal. İnsan zihni böyle çalışır çünkü. Ben de olsam sorarım. Ve size bir itirafta da bulunayım: Hani bazı hikâyeler vardır, başından sonuna kadar ne kahramanların ne de mekânların adı söylenir, her şey üçüncü tekil şahısların bulutsu belirsizliğine bırakılır, işte o tür metinlerden hiç zevk almıyorum artık. Zamanında ben de benzer bir çekingenlikle, tüm kahramanlarının soyut birer “o” zamiriyle yaşamak zorunda kaldığı hikâyeler yazdım. şimdi çoğunu anımsamıyorum bile. Her neyse biz hikâyemize dönelim.

Dediğim gibi konunun kahramanı olan yazar ve hikâyeye ev sahipliği yapan kitabevi çok tanıdık olduğu için tüm kişi ve yer adlarını değiştirmek gerektiğini söylüyordum. İnsan adlarını değiştirmek bir mesele. Fakat yer adlarında sorun daha da büyüyor. şimdi Vehbi Kitabevi dersem birçok okuyucu bunun Remzi Kitabevi olduğunu düşünecektir. Çünkü bazı yazarlar böyle yaparlar: Benzer seste adlar seçerek bir biçimde yazdıkları hikâyenin gerçekliği hakkında ipuçları verirler. Tabii tersini yapan yazarlar da yok değil. Onlar, tamamen kurmaca olan bir hikâyeyi inandırıcı kılabilmek için gerçek mekânlardan sonuna kadar yararlanmaya çalışırlar... Ben biraz önce saydığım nedenlerden dolayı ikisini de yapamayacağım. O yüzden kahramanlarımızı başka bir ülkeye, bambaşka kimliklerle taşıyacağım.

Sakıncası yoksa olay New York'ta geçiyor. Ve hikâyemizin bir tanecik kadın kahramanı Betty, Barnes & Noble Kitabevi'nde kasiyer olarak çalışıyor. şu anda Betty'yi kasada bir müşteriye parasının üstünü ve fişini verirken gö-

rüyöruz. Betty bir üniversite öğrencisi. NYU İspanyol Di-
li ve Edebiyatı Bölümü'ne kayıtlı; fakat amacı, para birik-
tirip yıllığı daha pahalı olan bir drama okuluna yazılmak.
O yüzden şimdilik bu kasanın arkasında günde on iki saat
mesai yapıyor. Seyrek sarı saçlarını bir kurdeleyle tepe-
sinde topluyor ve sabahları 07.30 metrosuna ancak yeti-
şiyor. Son altı aydır açık havada yürüyüşe bile çıkacak za-
manı olmadığı için yanakları her geçen gün biraz daha
soluyor. Betty, geçtiğimiz Paskalya'yı ilk kez yalnız geçirdi.
Çünkü babası, yılbaşından bir ay önce, geride sadece
eski bir sinema makinesi ve Betty küçükken çekilmiş bir-
kaç makara sessiz film bırakarak bu dünyadan göçüp git-
mişti. Betty artık o evde yaşamasının mümkün olmadığı
düşüncesiyle bir arkadaşının dairesini paylaşmak üzere
taşınırken bu filmleri buldu. Çok şaşırmişti. Annesi öl-
dükten sonra evlerine öyle bir durgunluk çökmüştü ki,
değil eski filmleri bir kez olsun seyretmek, evin içinde
doğru dürüst konuştuklarını bile anımsamıyordu. Hayır
gerginlik yoktu. Hüzün de yoktu. Büyük bir boşluk kal-
mıştı annesinin ardında. Babası son yıllarını televizyona
bağımlı olarak geçirmişti. Yine de babasıyla beraber yaşa-
maktan yana bir şikâyeti yoktu. Babasını kaybettikten
sonra yalnızlıktan korktuğu için taşınmıştı Sarah'nın yanına.
O sıralar sancılı bir ilişkiye noktayı koymuş olan Sarah ise bambaşka bir hikâye konusu. Betty'nin hikâye-
sinde küçük bir rolü olacak ama hepsi bu. Ne de olsa in-
sanlar birbirlerinin yaşamına çok da fazla giremiyorlar.
Çağdaş dünya, insanlarla aramızda neredeyse tek bir ka-
pının açık kalmasına izin veriyor: Sevgililik kapısı. Onun
dışındaki kapılar sıkı sıkıya tuğlayla örülmüş...

Betty, Sarah'nın yanına taşındıktan sonra bazı karar-
lar aldı. Üniversite eğitimine önem verecekti (nedense
drama fikrine saplanmıştı, bunda Sarah'nın birkaç yıldır
birlikte olduğu delikanlının, onu drama mezunu bir kız

yüzünden terk etmiş olmasının payı vardı galiba), çalışıp para biriktirecekti, kendini geliştirecekti. Bunların çoğunu, Sarah'nın evde olmadığı gecelerde, elinde dondurma kabı, donuk gözlerle televizyondaki komedileri seyrederken düşünmüştü.

İşte şimdi kasanın arkasındaydı. Önceleri bir kitabevinde iş bulduğu için kendisiyle gurur duymuştu. Bir ay boyunca gülümseyerek uyumuş, rüyalarında tanımadığı genç ve yakışıklı erkeklerle İspanya sahillerinde sörf yapmış, aniden erotik bir oyuna dönüşen boğa güreşlerinin en heyecanlı yerlerinde çalar saatle kendine gelmişti. Fakat işte altı ay bir buldozer gibi geçip gitmiş, Betty'nin yaşamında ise (bir köşeye koymuş olduğu sekiz yüz elli dolardan başka) bir değişiklik olmamıştı. Üstelik işler tahmininin ötesinde yoğundu. Okumak bir yana, kasadan bir an bile ayrılamıyor, öğlen saatlerinde ise (yarım saat dönüşümlü olarak dört kasadan birini kapıyorlardı) bir sandviç yemek, biraz hava almak için koşarak dışarıya çıkıyordu. Böyle giderse yaşamının geri kalan kısmını bu kasanın arkasında geçireceğini hissediyor, morali günden güne bozuluyordu.

Ve bir gün, Betty'nin bu hikâyenin kahramanı olmasını sağlayan olay oldu: Paul'le tanıştı. Paul Couller iki kitabı peş peşe yayımlanmış, yıldızı parlamakta olan bir yazardı. Postmodern aşk hikâyeleri yazıyordu. Eleştirmenler öyle diyordu; aslında bildiğimiz aşk hikâyelerini biraz Doğu mistisizmi ve bolca edebî göndermeyle süslüyor, yeni bir şey yapmış gibi yutturuyordu. Burnu çok iyi koku alıyordu da denilebilirdi. Gerçi yayıncıların ve eleştirmenlerin uzun zamandır bekledikleri deha olmadığının kendisi de farkındaydı ancak gerçek ortaya çıkıncaya kadar (üç ya da dördüncü kitabını yayımlatıncaya kadar) kendini toparlayacağına inanıyordu. Çünkü yazarlık Paul için lunaparkta üç atış yapıp kazandığı oyun-

cak ayı gibi kucağına düşmüş bir şanstı. Belki de o yüzden bunu taşıırken zorlanıyordu. Dikkatle ve açık vermeden oyunu sürdürmek hevesindeydi. Kitaplarının girişinde yazan özgeçmiş dışında hakkında fazla bir şey bilinmemesine çaba harcıyordu.

Paul Couller, 1965 yılında doğdu. Psikoloji ve Karşılaştırmalı Edebiyat eğitimi gördü. 1990-1995 yılları arasında Hindistan, Çin ve Rusya'ya uzun geziler yaptı. İlk hikâye kitabı *Yitik Cennet*'i 1999 yılında yayımladı. Yazarın ikinci kitabının adı, *Sabah Yıldızı*.

“Ağır ol da molla desinler” lafının geçerli olmadığı bir toplumda yaşıyordu belki, ama her iyi yazar gibi birçok şeyi sezebiliyordu. En azından okurların, onun kendileri gibi sıradan biri olduğunu öğrenmelerini istemiyordu. Henüz Hindistan'a ve Çin'e gitmemişti ama önünde sonunda gidecekti. Rusya'da durumların düzelmesini bekliyordu. İşin gerçeği, eyalet sınırlarının dışına hiç çıkmamıştı. Üniversitede üç yıl okuduktan sonra (ilk yıl psikoloji, sonraki yıllarda edebiyat) ayrılmış, birkaç yıl ufak tefek işlerde çalışmış ve Doğu'ya gitme hayalleri kurmuştu. Varlıklı bir aileden geldiği için, yaşam hiçbir zaman ona Betty'ye yaptığı gibi kötü davranmamıştı; Paul de bu şansını kötü kullanmamıştı doğrusu. Yaşamı bir poker oyununa benzetirdi. Elinizin iyi olması şart değildir; her zaman blöf yapabilirsiniz. Fakat bir de elinize daha oyunun başında iyi kartlar geldiğini düşünsenize... Paul böyle düşünürdü. Haksız da değildi.

Gelelim Paul ile Betty'nin ilk karşılaşmalarına. Komiktir, Betty daha Paul'ün varlığını fark etmeden çok önce Paul onu gözüne kestirmişti. Haftada bir uğrayıp özellikle kendi kitaplarının bulunduğu ikinci kattaki kafeteryada kahvesini yudumlayarak çaktırmadan okurla-

rını gözetleyen Paul, geçtiğimiz ay Betty'nin farkına vardı. Bunun nedeni Betty'nin şıklığıydı. Çünkü Betty o gün işten erken çıkarak Sarah'nın bir grup arkadaşıyla buluşacaktı. Kendisinin bile anımsayamayacağı kadar uzun bir zamandan sonra ilk kez dışarı çıkacaktı. Heyecandan yanakları pembeleşmişti; dünyanın en mutlu insanı olarak tüm müşterilere gerçekten güler yüzlü davranıyordu. Kendisine çok yakıştığına emin olduğu koyu yeşil mini eteği, uzun çizmeleri ve açık yeşil ipek gömleğinin içinde bahar çiçekleri gibi parlıyordu. Sarışınlığı ve hemen pembeleşmeye hazır solgun yanaklarıyla diğerlerinden farklı görünüyordu. Aslında, sadece o gün öyle görünüyordu.

Paul bir süredir okumayı planladığı bir kitabı alıp Betty'nin kasasının önünde dikilmeye başladığında kızın onu ne zaman tanıyacağı konusunda kendi kendine bahse girmişti. Betty, Paul'le göz göze geldiği anda onun kim olduğunu anlamıştı fakat renk vermeye çalışıyordu: "7.75 Mr. Couller..." Çünkü alışveriş eden tanınmış kişilere karşı dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Özellikle yazarların sağı solu belli olmuyordu. Değişik insanlardı, kimisi çok kaprisli olabiliyordu. Paul kendine göre bir cinlik yaparak, "Teşekkürler Betty," dedi. Betty bu sefer yanaklarının kızarmasına aldırmandan gülümsedi. Adı yaka kartında okunaklı bir şekilde yazılıydı; fakat çoğu müşteri buna dikkat etmezdi. Ve Paul Couller gibi biri...

İşte ilk kez böyle karşılaşmışlardı. Betty pazar sabahı kahvaltıda, Sarah'ya son yıllarda ilk kez bu kadar mutlu olduğunu anlatırken aslında Paul Couller'ı aklından bile geçirmiyordu. Cuma gecesi Sarah ve arkadaşlarıyla çok iyi zaman geçirmişti. Yedi kişilik grupta iki yalnız erkek vardı ve ikisi de Betty'ye hayran kalmışlardı. Çünkü zeki bir kızdı. Kasiyer olarak çalışıyor olmasını, büyük bir planın önemsiz bir aşaması olarak sunmayı başarmıştı. Üste-

lik orada tanışmış olduğu ünlü yazarlardan öyle ustalikle ve ölçülü bir biçimde söz etmişti ki kendisi bile o büyük plana inanmıştı. Zaten hep öyle olmaz mı? Hayallere önce başkaları inanır ve onların bu tavrı, sizin de inanmanız için iyi bir gerekçe olur. Fakat Paul öyle biri değildi. En azından bir süredir, kitapları yayımlandığından beri, diğerleri onu yazar olarak tanıdığından beri... Çünkü sıra dışı olan kimseler, başkalarının onayına gereksinme duymaksızın kendi hayallerinin izini sürerler. Çünkü başka çareleri yoktur. Çünkü, hayal ettikleri yolun dışına çıkmaya kalkıştıklarında kolayca kaybolabilirler. Her neyse cuma gecesi, Betty çok mutlu olmuştu. Başkalarının gözlerinde yarattığı beğeni kendisini aydınlatmış, pırıltısını artırmış, kendini önemli bir kadın gibi hissetmesine neden olmuştu. Üstelik Ricky çok hoş biriydi. Onunla her anlamda uyum içinde olacaklarını seziyordu.

Haftaya hızlı başlamıştı. Ricky'yle çıkmakta zaman kaybetmemişti. Pazartesi sinemaya, salı gecesi de bir gece kulübüne gitmişlerdi. Çarşamba günü alışverişe çıkmış, biriktirdiği paranın bir kısmıyla kendine yeni giysiler almış, perşembe ya da cuma gecesi Ricky'yle biraz daha ileriye gitmeye karar verdiği için akşam eve erken gelip kadınlara özel hazırlıklarını tamamlamıştı. O hafta farkında olmaksızın aldığı bir kararla fazla mesai yapmaktan da geçici bir süre için vazgeçmişti. Sarah, arkadaşının değişimini hem sevinerek hem de gıptayla izliyordu. Birkaç kez Ricky'yle ilgili olumsuz imalarda bulduysa da sonra hemen çark etmişti. Yine kadınlara özgü bir içgüdüyle. Ve Sarah sezgilerinde yanılmadığını çok geçmeden anlayacaktı. Çünkü ertesi gün, yani perşembe günü hiç hesapta olmayan bir şey oldu.

Betty o gün öğlen yemeğine ikide çıktı. On iki ile bir arası kitabevi çok yoğun olduğu için yemek saatleri biraz ilerideydi. Her zaman yaptığı gibi kapıdan koşarak çıktı.

Yarım saati vardı ve kurtlar gibi acıkmıştı. Fazla kiloları dert etmeyecek bir yaştıydı ve dev bir pizza yemeyi kafasına koymuştu. Tam pizzacının kapısından giriyordu ki ardından uzanan bir el kapıyı onun için açtı. Betty nedense Ricky'nin yüzüyle karşılaşacağını umarak elin sahibine baktığında gülümseyen Paul Couller'ın otuz iki dişiyile karşılaştı. O gün kendisini o kadar iyi hissediyordu ki bu rastlantının altında herhangi bir neden aramasızın büyük bir doğallıkla pizzasını Paul'le birlikte yedi. Ne de olsa son zamanlarda şansını dönmüş, tüm kozmik güçler el ele verip Betty'nin şu acımasız dünya üzerinde kendine bir yer bulması için çaba göstermeye başlamışlardı. Sonradan, kasasının arkasına geçtiğinde aklı başına gelecekti. Bu nasıl bir rastlantıydı? Bütün öğleden sonra Paul Couller'ı ve öğlen yemeğini düşündü.

Bu noktada bir parantez açmama izin verin. Biliyorum bu tarz bir anlatım, yani anlatıcının hikâyeyi bölüp araya girerek birtakım düşüncelerini öne sürmesi hem eski ve gözden düşmüş bir üsluba işaret eder hem de modern okurun canını sıkar. Araya girip ne söylerseniz söyleyin, okur "bırak da bunları hikâye kendisi anlatsın, tercümana ne gerek var" diye yüzünü buruşturur. Ben samimi bir edebiyattan yanayım; fakat bunun istismar edilmesini de hoş karşılamam. Burada araya girmemin nedeni birtakım veciz düşünceler öne sürerek okurun dikkatini dağıtmak değil. Başta da söylediğim gibi bu hikâyede anlattıklarımın hepsi burada bizim şehrimizde yaşandı ve yaşayan kişileri ve mekânları başka bir ülkeye taşımaktaki amacım, kötü niyetli kişilerin hedefi olmaksızın kurtulmaktı. Ve ne yalan söyleyeyim, başlangıçta bundan biraz da korkmuştum. Ne de olsa kültürel ve sosyolojik farklılıklar olduğunu düşünüyorum ve bunlar hikâyenin özünü bozabilir endişesi taşıyordum. Fakat şu âna kadar inanın gerçeklerden bir milim bile sapmadık. O

öğlen Betty ile Paul gerçekten de birlikte pizza yediler. Yani birçok ayrıntıyı değiştirmeme hiç gerek kalmadı. Merak edenler için söyleyeyim, tek yaptığım değişiklik kitabevini biraz büyütmüş olmak. Gerçek Betty'nin çalıştığı kitabevi tek kattan oluşuyor ve birkaç masadan ibaret bir kafeteryası var. Fakat bu hikâyeyi bir on yıl önce anlatmaya kalksaydım oldukça fazla ayrıntıyı değiştirmek zorunda kalacaktım. Gerçi, on yıl önce böyle bir yazar tipi ülkemizde barınamazdı, diyebilirsiniz. Doğrudur, ancak henüz bunu söyleyebilecek kadar tanımadınız Paul Couller'ı.

Betty'yi bıraktığımız yere dönecek olursak... Tüm öğleden sonra yazarı düşündü. Yemekte konuştuklarını. Daha doğrusu Mr. Couller'a anlattıklarını... Çünkü hep kendisi konuşmuştu. Paul'ün birkaç soru sorması ve ilgiyle dinlemesi yetmişti. Geçmişini, gelecek planlarını, Sarah'yı, burcunu, en sevdiği yemekleri, hatta babasından kalan sinema makinesini bile anlatmıştı. Şimdi düşünüyordu da anlatmadık neyi kalmıştı? (Ricky kalmıştı.) Evet Ricky vardı ama henüz anlatacak bir şey olmamıştı. Ama olacaktı. O halde, olduğu zaman anlatırdı. Peki yarım saat, bir insanı anlatıp bitirmeye yeter miydi? Bu soru bir haftadır içinde yüzdüğü mutluluk denizine damlamış kara bir petrol damlası gibi yayılıyordu. Sanki eski kaygıları geri gelmişti. Altı ayı aşkın bir süredir burada köpekler gibi çalışıyordu ve eline üç kuruş para geçiyordu. Evet, hayaller kuruyordu ama o hayallere giden yol o kadar uzundu ki. Ve o yolun Ricky'den geçmediği de çok açıktı. Sarah'nın endişeli yüzü zihninde belirip kayboluyordu (biraz yavaş olmalısın kızım). Evet, biraz yavaş olmalıydı. Neden yavaş olmalıydı? Bilmiyordu. Sadece kötü bir his. Gerçi Mr. Couller'la piyangodan çıkan yemek çok iyi geçmişti. Koskoca yazar onunla ilgilenmişti. Her anlattığını hayranlıkla dinlemişti. Zeki ve çe-

kici bir adamdı. Orada burada gözüne çalınmış birkaç söyleşisini anımsıyordu. Aslında hiçbir kitabını okumamış olduğunu dehşetle fark ettiğinde mesainin bitmesine çok az kalmıştı. Raflara bakan çocuktan iki kitabını da getirmesini rica etti. Eve gidince de ilk işi eski dergileri karıştırmak olacaktı. (Fakat bu gece Ricky'yle buluşmayacak mıydı?) Ricky yarına kadar bekleyebilirdi. Peki kendisi? Kendisi de beklerdi. Bu gece evde oturup bazı şeyleri gözden geçirmek istiyordu. Çünkü hisleri bugünün bir şeylerin habercisi olduğunu söylüyordu. Metroya binip bir köşede Paul'ün *Yitik Cennet*'ini açıp okumaya başladığında kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. İşte, sıkıcı işlerinden evine dönen milyonlarca sıradan insandan biriydi. Elinde tuttuğu kitabın yazarıyla pizza yemiş olmak neyi değiştirebilirdi ki? Hiçbir şeyi. Akşam Ricky'yle buluşacaktı. Belki birlikte olacaktı. Belki bir süre çıkacaklardı. Bir süre sonra da, Ricky onun sıradan yaşamını yakından tanıdığına ayrılacaklardı. İşte, Sarah'nın hali ortadaydı. Üç yıl beraber yaşadığı sevgilisi bir gecede silip atmıştı her şeyi. Sarah'nın elinde ne kalmıştı? Hiç. Tekrar toparlamaya çalıştığı sosyal çevresi içinde yeni birini, yeni bir kurtarıcıyı aramıyor muydu? Hepimizin yaptığı bu değil miydi? Sıradan yaşamlarımıza sihirli değneklerini dokundurarak değiştirecek birilerini beklemiyor muyuz? (Sihirli değnekmiş!) Tek bir satır bile okuyamadığı kitabı sinir içinde çantasına koyarken Ricky'yle birliktelik düşüncesini sonsuza kadar erteledi. Eve doğru yürürken apaçık öfkeliydi. Kızgındı. Her şeye kızılıyordu. Ricky'ye, kendine, karşısına çıkıp kafasını karıştıran Paul Couller'a (bu arada kitapları imzalatmayı aklına koymuştu ve o gün aldığı tek olumlu karar buydu), Sarah'ya, kendisine, babasına, annesine, onlara kızmış olduğu için yine kendisine, kendine kızmak zorunda bıraktıkları için yine onlara kızılıyordu.

Ne o gece geldi ne de bir başka gece... Sonradan çok düşündüm. Bu hikâye böyle bitemez. Evet, elimde hiçbir delil kalmadı; evet, o gün mucizevi şekilde bulduğum mahallenin yolunu bir daha keşfedemedim; evet, telefonum bir daha çalmadı... Ama yine de içimde bir umut var. Henüz beni kimin arayıp o adresi verdiğini bilmiyorum. Bitmiş bir hikâyeyi yeniden canlandırmanın o esrarlı kişi bunu yine yapabilir, bir fırsat daha verebilir. Yeterince istersem ve yeterince sabredersem...

Bir gün genç bir yazar, Topkapı Sarayı'ndan çalınan Kutsal Emanetler hakkında bir öykü yazmaya karar verir. Kurmacanın kalbine yaptığı bu yolculuk sırasında tesadüfler, yolunu yaşlı bir adamla kesiştirir. Yatağa çakılı bu yol arkadaşı sorularıyla genç adamın aklını karıştıracak, yazılacak öykünün kendisi bir tür kutsal emanete dönüşecektir.

Murat Gülsoy "çokkısı" romanı *Âlemlerin Sürekliliği*'nde ve romanın tamamlayıcısı *Diğer Hikâyeler*'de kurmacayı teşrih masasına yatırıyor, parçaladığı organlardan yeni bir bütün oluşturuyor; yazının şifrelerini çözerken yeni şifreler yaratıyor. İroni, hınzırlık, zekâ, gizem, kendilerine karşı dürüst karakterler ve hayatın en doğal akışı yine taze bir havayla eskimeyecek bu metinde yerlerini buluyor. Kurmaca hakkında çok eğlenceli, meraklı ve derin bir ders bu.

Modern edebiyatımızın etkili kalemlerinden Murat Gülsoy, türler arasında gezinirken yazıdan bir aynaya bakmaya davet eder bizi. Sayfaları heyecanla çevirirken kâh zamane bireyinin hal-i pürmelaliyle yüzleşmeye çağırırız, kâh yazıdan bir dünyanın sırlarına ortak oluruz.

#kurmaca #kısaroman #ironi #yazmaeylemi #gizem #yaratıcılık #yolculuk

Kapak fotoğrafı: Levent Küey

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-5744-0

9 789750 757440